

Lovforslag nr. L 130. Fremsat den 2. december 1992 af socialministeren (Else Winther Andersen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social bistand og den sociale styrelseslov

(Kommunernes udgifter til børn af flygtninge og til personer, der familiesammenføres med uledsagede flygtningebørn m.v.)

§ 1

I lov om social bistand, jf. lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992, som ændret ved lov nr. 923 af 25. november 1992, foretages følgende ændringer:

1. I § 133, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »afsnit III«: »og vederlagsfri advokatbistand efter § 124«.

2. I § 134 a, stk. 1, indsættes efter nr. 7 som nyt nummer:

»8) udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er givet som følge af tilknytning til en mindreårig asylsøgende udlænding, som har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4.«.

3. § 134 a, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Staten afholder udgifter til bistand efter § 33, stk. 2, nr. 1 – 9, samt udgifter til bistand efter afsnit III og III A i de første 1½ år efter datoen for opholdstilladelsen. Herefter afholder staten 75 pct. af kommunernes eller amtskommunernes udgifter.«.

§ 2

I den sociale styrelseslov, jf. lovbekendtgørelse nr. 552 af 10. juli 1991, som ændret ved § 2 i lov nr. 501 af 24. juni 1992, affattes § 3 således:

»§ 3. Indenrigsministeren fastsætter regler om vederlæggelse af børn og unge-udvalgenes formand og de øvrige medlemmer, der er valgt af kommunalbestyrelsen, jf. bistanndslovens § 126.«.

§ 3

Loven træder i kraft den 1. januar 1993, dog således at § 1, nr. 2, har virkning fra 1. marts 1992.

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget indeholder følgende elementer:

A. Forslag, der sikrer, at kommunerne og amtskommunerne fra 1. januar 1993 fortsat kan få flygtningerefusion (§ 134 a) for visse foranstaltninger, der forebygges, at flygtningebørn anbringes på institution eller i familiepleje.

B. Forslag om, at kommunernes udgifter efter bistandsloven til forældre til uledsagede flygtningebørn kan refunderes efter § 134 a.

C. Et forslag, der præciserer gældende regler om finansiering af udgifterne til vederlagsfri advokatbistand i forbindelse med sager om tvangsmæssig gennemførelse af foranstaltninger for børn og unge, jf. bemærkninger til de enkelte bestemmelser ad nr. 1.

D. Forslag om, at indenrigsministeren fastsætter regler om vederlæggelse af børn og unge-udvalgenes formænd og de øvrige medlemmer, der vælges af kommunalbestyrelsen. Dette er en ændring af den sociale styrelseslov. Der henvises til bemærkningerne til § 2.

Ad A. Kommunernes og amtskommunernes udgifter til børn af flygtninge

Ved lov nr. 501 af 24. juni 1992 om ændring af bl.a. lov om social bistand og den sociale styrelseslov vedtog Folketinget nye regler i bistandsloven om reglerne om foranstaltninger for børn og unge m.v. Det blev samtidig vedtaget, at udgifterne til foranstaltningerne efter bistandslovens § 33, stk. 2, deles mellem amt og kommune med 50 pct. til hver, dog bortset fra udgifter til dagtilbud efter bistandslovens §§ 64, 69 og 70, som finansieres af kommunen med 100 pct.

Med lov nr. 501 af 24. juni 1992 er der skabt en ensartet finansiering af samtlige foranstaltninger efter § 33, stk. 2, bortset fra dagtilbud.

Formålet med finansieringsændringen er at skabe mulighed for, at amtskommuner og kommuner i samarbejde kan tilrettelægge en hensigtsmæssig og fleksibel indsats over for børn og unge med større vægt på de forebyggende foranstaltninger i forhold til anbringelser uden for hjemmet.

Reglerne om refusion for kommunernes udgifter efter bistandsloven til flygtninge blev ændret ved lov nr. 348 af 14. maj 1992. Der var på dette tidspunkt ikke vedtaget ændringer af refusionsreglerne for udgifterne efter bistandslovens § 46 b og § 46 c, som på dette tidspunkt var omfattet af bistandslovens afsnit III.

Efter den senere ændring i bistandsloven i juni 1992 er reglerne for refusionen for ydelserne efter de hidtidige § 46 b, stk. 1, 1. pkt. og § 46 c til børn af flygtninge blevet ændret således, at disse udgifter fra den 1. januar 1993 vil blive afholdt af kommune eller amtskommune efter § 33, stk. 2, uden den særlige flygtningerefusion efter § 134 a. For at sikre, at kommunerne og amtskommunerne fortsat i de første 6½ år efter datoen for opholdstilladelsen kan få refusion efter § 134 a, er det nødvendigt at ændre bestemmelsen i § 134 a, stk. 2, inden reglerne træder i kraft den 1. januar 1993.

I det nu foreliggende lovforslag, der kun vedrører udgifter til flygtningebørn, er indføjet de ændringer, der følger af vedtagelsen af lov nr. 501 af 24. juni 1992. Ændringsforslaget angår de foranstaltninger, der er nævnt i bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 1-9, herunder udgifter til personlig rådgiver, som indtil den 1. januar 1993 afholdes fuldt ud af kommunerne. Efter denne dato deles udgifterne hertil mellem amter og kommuner, og ændringsforslaget medfører, at udgifter til personlig rådgiver til børn af flygtninge og uledsagede flygtningebørn i de første 1 1/2 år refunderes af staten.

Udgifterne til døgnophold efter bistandslovens §§ 66 og 96, jf. § 33, stk. 2, nr. 10, refunderes efter bestemmelsen i bistandslovens § 134 a, stk. 3, og berøres derfor ikke af lovforslaget.

Ad B. Forældre til uledsagede flygtningebørn

Forældre, der søger om opholdstilladelse under henvisning til deres herboende »uledsagede flygtningebørn«, opfylder typisk ikke aldersbetingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4 og 5.

Justitsministeriet har taget stilling til enkelte sager, hvor forældrene fra hjemlandet har søgt familie-

sammenføring med et herboende uledsaget barn med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, d.v.s. uden en egentlig asylretlig begrundelse. Justitsministeriet har meddelt afslag og henvist familien til at forene sig i hjemlandet.

Såfremt forældrene opholder sig uden for deres hjemland af grunde, der falder ind under udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, og søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til det herboende uledsagede barn, vil der under visse omstændigheder kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4.

Ansøgninger om opholdstilladelse fra forældrene til herboende uledsagede flygtningebørn indgives imidlertid i adskillige tilfælde ved forældrenes indrejse til eller ophold her i landet, idet de indgiver en asylansøgning og senere – i tilfælde af afslag på asylansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 1, 2 og 4.

Meddeles der afslag på asyl, har Justitsministeriet efter en konkret vurdering af de foreliggende omstændigheder i en række tilfælde – efter at have meddelt afslag på opholdstilladelse af humanitære grunde – meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, (alene) under henvisning til det herboende barn, der er ankommet som uledsaget.

Ifølge udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede. Der er således hjemmel til at inddrage barnets opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, der er meddelt, fordi barnet var uledsaget, hvis forældrene efterfølgende er indrejst her i landet og under forudsætning af, at deres indrejse finder sted inden 3 år efter barnets indrejse, jf. § 19, stk. 2.

Et betydeligt antal af de forældre til herboende uledsagede flygtningebørn, der er kommet til Danmark, nemlig forældre til herboende vietnamesiske flygtninge, har hidtil selv opnået flygtningestatus straks efter indrejsen i kraft af det særlige internationale familiesammenføringsprogram for vietnamesiske flygtninge (ODP-programmet), og de har derfor selvstændigt været omfattet af refusionsordningen. Efter at dette program – i lyset af udviklingen i Vietnam – nu er ophørt, således at de almindelige asyl- og familiesammenføringsregler, der gælder for andre udlændinge, siden 1. marts 1992 også gælder for vietnamesiske pårørende til herboende vietnamesiske flygtninge, indebærer dette, at forældre til herboende vietnamesiske flygtningebørn, der efter de ovenfor beskrevne regler får opholdstilladelse i Danmark, ikke længere automatisk får flygtningestatus

og således ikke automatisk er omfattet af de gældende refusionsregler.

Dansk Flygtningehjælp har oplyst, at siden praksis vedrørende vietnamesere blev ændret den 1. marts 1992, er der til den 17. november i år indrejst 92 personer/vietnamesere. Disse er fordelt på 11 kommuner. Det vides tillige, at der er flere forældre på vej hertil fra Vietnam.

Den ændrede praksis (ophøret af ODP-programmet) indebærer som nævnt, at udgifter efter bistandsloven til familiesammenførte forældre til de uledsagede børn ikke er omfattet af de særlige regler om refusion af udgifter til flygtninge m.v. i bistandslovens § 134 a. Disse forældre vil typisk få bopæl i samme kommune, som børnene bor i. Da børnene bor i relativt få kommuner, vil disse kommuner – i modsætning til tidligere, hvor forældrene i kraft af flygtningestatus var omfattet af refusionsreglerne – med ændrede regler kunne forudse ganske væsentlige udgifter til hjælp til disse forældre.

Under hensyn til disse kommuners økonomiske situation foreslås det, at udgifterne i forbindelse med alle disse tilfælde af familiesammenføring omfattes af § 134 a, altså uanset de pågældendes nationalitet og uanset, at forældrene til det herboende flygtningebarn ikke selv opnår flygtningestatus i Danmark. Da disse forældre typisk er yngre, er det videre hensigten, at de i den første periode her i landet bør omfattes af Flygtningehjælpens integrationsprogram.

Det skal fremhæves, at forslaget alene vedrører fordelingen af udgifter mellem staten og kommunerne – forslaget berører således ikke reglerne om opholdstilladelse til forældrene.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Familiesammenføring med uledsagede flygtningebørn

Det forudsættes på baggrund af oplysninger fra Dansk Flygtningehjælp, at der er 100 personer i henholdsvis 1992 og 1993 og 50 i 1994, som vil få familiesammenføring med uledsagede flygtningebørn, heraf en tredjedel voksne og resten børn.

Udgifterne hertil skal følge den særlige refusion af udgifter efter bistandsloven til flygtninge. Herefter refunderes udgifter til institutioner med 75 procent i seks et halvt år efter opnået opholdstilladelse. Udgifter til forsørgelse refunderes fuldt ud af staten det første halvandet år. De næste fem år refunderes kommunernes udgifter med 75 procent.

Det antages, at udgiften pr. familie er 133.000 kroner (ydelsesloftet) i 1992 til forsørgelse. Hertil kommer institutionsydelse på 100.000 kroner pr. familie. Det antages, der er 20 familier (100 personer).

Efter de hidtil gældende regler ville udgiften for det offentlige være (mill.kr.):

	1992	1993	1994	1995
Udgifter	2,3	7,2	10,8	12,0

Der antages ikke at være højere eller lavere udgifter for det offentlige under et. Der er tale om, at kommunerne i 1992 overtager en type udgifter for nogle personer; udgifter som kommunen hidtil har fået refunderet med 100 procent.

De økonomiske konsekvenser for kommunerne (mill.kr.)

	1992	1993	1994	1995
Merudgifter	0,3	1,1	2,2	2,8

De økonomiske konsekvenser for staten (mill.kr.)

	1992	1993	1994	1995
Merudgifter	-0,3	-1,1	-2,2	-2,8

De kommunale merudgifter tilføres kommunerne over bloktilskuddet.

De kommunale økonomiske konsekvenser forhandles med de kommunale parter, herunder eventuelle besparelser ved, at institutionsanbragte uledsagede børn kommer til at bo hos forældrene.

Forslaget, der sikrer, at kommunerne og amtskommunerne fra 1. januar 1993 fortsat kan få flygtningerefusion for visse foranstaltninger, der forebygger, at flygtningebørn anbringes på institution eller i familiepleje.

Lovforslaget er økonomisk neutralt for det offentlige under ét. Lovforslaget medfører en ændring af finansieringen mellem staten, kommunerne og amtskommunerne af visse udgifter vedrørende flygtninge i forbindelse med foranstaltninger for børn og unge efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 1-9.

1. I følge lovforslaget afholder staten alle udgifter efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 1-9, herunder udgifter efter de tidligere § 46 b, stk. 1, 1. pkt., og § 46 c, vedrørende flygtninge i de første 1 1/2 år efter datoen for opholdstilladelsen. Herefter afholder staten 75 pct. af kommunernes eller amtskommunernes udgifter.

Efter de indtil 1. januar 1993 gældende regler afholder staten alle udgifter efter bistandslovens § 46 b, stk. 1, 1. pkt., og § 46 c vedrørende flygtninge i de første 1 1/2 år efter datoen for opholdstilladelsen. Herefter afholder staten 75 pct. af kommunernes udgifter. Amtskommunerne deltager ikke i finansieringen af udgifterne efter § 46 b, stk. 1, 1. pkt., og § 46 c.

Med virkning fra 1. januar 1993, jf. lov nr. 501 af 24. juni 1992, finansierer kommunerne og amtskommunerne hver 50 pct. af udgifterne efter de tidligere

§ 46 b, stk. 1, 1. pkt., og § 46 c, som efter lov nr. 501 af 24. juni 1992 er indeholdt i bistandslovens § 33, stk. 2. Dette gælder dog ikke udgifter til dagtilbud efter bistandslovens §§ 64, 69 og 70, som finansieres med 100 pct. af kommunerne.

Det nu foreliggende lovforslag medfører, at amtskommunerne skal finansiere 12 1/2 pct. af udgifterne efter de tidligere § 46 b, stk. 1, 1. pkt., og § 46 c (excl. dagtilbud) vedrørende flygtninge efter de første 1 1/2 år efter datoen for opholdstilladelsen. Det nu foreliggende lovforslag og lov nr. 501 af 24. juni 1992 medfører således samlet merudgifter for amtskommunerne.

Efter de indtil 1. januar 1993 gældende regler finansierer kommunerne 25 pct. af udgifterne efter § 46 b, stk. 1, 1. pkt., og § 46 c vedrørende flygtninge efter de første 1 1/2 år efter datoen for opholdstilladelsen. Efter det nu foreliggende lovforslag skal kommunerne kun finansiere 12 1/2 pct. af disse udgifter, dog ikke udgifter til dagtilbud, som fortsat finansieres med 25 pct. af kommunerne. Det nu foreliggende lovforslag og lov nr. 501 af 24. juni 1992 medfører således samlet mindreudgifter for kommunerne svarende til merudgifterne for amtskommunerne.

2. Efter de indtil 1. januar 1993 gældende regler afholder kommunerne 100 pct. af udgifterne til personlig rådgiver efter bistandslovens § 33, stk. 1., nr. 2, herunder til flygtninge incl. uledsagede flygtningebørn.

Med virkning fra 1. januar 1993, jf. lov nr. 501 af 24. juni 1992, finansierer kommunerne og amtskommunerne hver 50 pct. af udgifter til personlig rådgiver efter § 33, stk. 2, nr. 6.

Lovforslaget medfører, at staten afholder udgifterne til personlig rådgiver vedrørende flygtninge i de første 1 1/2 år efter datoen for opholdstilladelsen. Herefter afholder staten 75 pct. af udgifterne. Lovforslaget medfører således merudgifter for staten.

Amtskommunerne deltager efter de indtil 1. januar 1993 gældende regler ikke i finansieringen af udgifterne til personlig rådgiver, herunder vedrørende flygtninge. Som følge af lov nr. 501 af 24. juni 1992 skal amtskommunerne fra 1. januar 1993 afholde 50 pct. af udgifterne til personlig rådgiver. Efter det nu foreliggende lovforslag skal amtskommunerne finansiere 12 1/2 pct. af udgifter til personlig rådgiver vedrørende flygtninge efter 1 1/2 år efter datoen for opholdstilladelsen. Det nu foreliggende lovforslag og lov nr. 501 af 24. juni 1992 medfører således samlet merudgifter for amtskommunerne.

Efter de indtil 1. januar 1993 gældende regler finansierer kommunerne 100 pct. af udgifter til personlig

rådgiver, herunder vedrørende flygtninge. Som følge af lov nr. 501 af 24. juni 1992 skal kommunerne fra 1. januar 1993 afholde 50 pct. af udgifterne til personlig rådgiver. Efter det nu foreliggende lovforslag skal kommunerne kun finansiere 12 1/2 pct. af udgifterne til personlig rådgiver vedrørende flygtninge efter 1 1/2 år efter datoen for opholdstilladelsen. Det nu foreliggende lovforslag og lov nr. 501 af 24. juni 1992 medfører således samlet mindreudgifter for kommunerne svarende til den samlede merudgift for staten og amtskommunerne.

Der findes ingen opgørelser af kommunernes nuværende udgifter vedrørende flygtninge efter de indtil 1. januar 1993 gældende bestemmelser i bistandslovens § 46 b, stk. 1, 1. pkt., og § 46 c og til personlig rådgiver efter § 33, stk. 1, nr. 2. De økonomiske konsekvenser af finansieringsændringerne er bl.a. beregnet med udgangspunkt i en undersøgelse af kommunernes udgifter efter disse bestemmelser til ikke-flygtninge i forbindelse med ændringer af reglerne om foranstaltninger for børn og unge (Lov nr. 501 af 24. juni 1992). Beregningerne af de økonomiske konsekvenser af finansieringsændringerne er derfor forbundet med betydelig usikkerhed.

På denne baggrund skønnes det, at lovforslaget medfører merudgifter for staten på 0,5 mill. kr., merudgifter for amtskommunerne på 3,5 mill. kr. og mindreudgifter for kommunerne på 4,0 mill. kr. i 1993 og de følgende år.

De økonomiske konsekvenser skal drøftes med de berørte kommunale parter.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Forslaget indeholder alene en præcisering af gældende finansiering. Den gældende affattelse af bestemmelsen i bistandslovens § 133, stk. 1 og stk. 2, 1.pkt., blev indsat med lov nr. 262 af 6. juni 1985. I det til lov nr. 262 af 6. juni 1985 hørende lovforslag hed det om affattelsen bl.a., at »... Derimod oprettholdes de gældende finansieringsregler vedrørende udgifterne til kontanthjælp efter bistandslovens afsnit III. Det samme gælder den tilsvarende finansiering af udgifterne til advokatbistand til forældre i forbindelse med sager om hjælpeforanstaltninger uden samtykke, jf. i øvrigt bemærkningerne til lovforslag vedrørende ændringer i bistandslovens § 125,

som blev gennemført ved lov nr. 130 af 31. marts 1982.«

Til nr. 2

Der henvises til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Der henvises til de almindelige bemærkninger samt det, der er anført under de økonomiske og administrative konsekvenser af lovforslaget.

Til § 2

Ved lov nr. 501 af 24. juni 1992 om ændring af bl.a. lov om social bistand og den sociale styrelseslov har Folketinget vedtaget nye regler om børn og unge-udvalg i kommunerne. I fortsættelse heraf foreslås en bestemmelse, hvorefter indenrigsministeren fastsætter regler om vederlæggelse af børn og ungeudvalgenes formænd og de øvrige medlemmer, der vælges af kommunalbestyrelsen.

Indenrigsministeren har hidtil fastsat regler om vederlæggelse af formand og medlemmer af udvalgene efter den sociale styrelseslovs § 3 med hjemmel i lov om kommunernes styrelse. Det findes imidlertid mere hensigtsmæssigt, at der indsættes en udtrykkelig regel i den sociale styrelseslov om vederlæggelse til de nye børn og unge-udvalg, bl.a. for at sikre hjemmel til fortsat vederlæggelse i Københavns Kommune.

Det findes mest hensigtsmæssigt, at indenrigsministeren fastsætter de nærmere regler om vederlæggelsen af børn og unge-udvalgenes formand og de øvrige kommunalbestyrelsesvalgte medlemmer, idet disse vederlag som hidtil bør indgå i de samlede puljer til udvalgsvederlag og udvalgsformandsvederlag i den enkelte kommune.

En tilsvarende bestemmelse om vederlæggelse af skatteankenævnenes formænd og medlemmer findes i skattestyrelsesloven.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1993. § 1, nr. 2, foreslås at have virkning fra den 1. marts 1992. Herved sikres, at kommunerne refusionsmæssigt ikke stilles ringere som følge af, at ODP-programmet er ophørt. Der henvises til de almindelige bemærkninger, hvoraf det fremgår, at ændringen ikke alene omfatter forældre til uledsagede børn fra Vietnam.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I lov om social bistand, jf. lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992, som ændret ved lov nr. 923 af 25. november 1992, foretages følgende ændringer:

1. I § 133, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »afsnit III«: »og vederlagsfri advokatbistand efter § 124«.

§ 133. — — —

Stk. 2. Af en kommunes udgifter til bistand efter afsnit III refunderer staten 50 pct. Det samme gælder kommunernes udgifter til ydelserne efter § 49 a-c, den i § 49 f, stk. 2, nævnte ungdomspraktikordning samt til drift i forbindelse med beskæftigelsestilbud inden for en grænse på 20 pct. af de samlede udgifter til ungdomsydelse i form af oplæringsydelse og løntilskud. Til kommunens udgifter til uddannelse efter § 49 d ydes et statsilskud svarende til tilskuddet efter § 10, stk. 4, i lov om kommunal beskæftigelsesindsats inden for en grænse svarende til 5 timer ugentligt pr. ung med ungdomsydelse. Der kan ikke til kommunens udgifter efter § 49 a-d ydes statsilskud efter lov om kommunal beskæftigelsesindsats.

2. I § 134 a, stk. 1, indsættes efter nr. 7 som nyt nummer:

»8) udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er givet som følge af tilknytning til en mindreårig asylsøgende udlænding, som har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4.«.

§ 134 a. Staten afholder efter reglerne i stk. 2-8 udgifter til en udlænding, der har fået opholdstilladelse efter

- 1) udlændingelovens §§ 7 og 8,
- 2) udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2,
- 3) udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2,
- 4) udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2-4, som følge af tilknytning til en i Danmark fastboende person, når denne person selv har fået opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-3, eller når tilknytningen kan føres tilbage til en sådan person, eller
- 5) udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er givet til personer over 18 år, hvis fader eller moder har fået opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1,
- 6) udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en ægtefælle til eller et barn af en person med opholdstilladelse som nævnt i nr. 2 og 3.
- 7) udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en asylsøgende udlænding.

3. § 134 a, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Staten afholder udgifter til bistand efter § 33, stk. 2, nr. 1-9, samt udgifter til bistand efter afsnit III og III A i de første 1½ år efter datoen for opholdstilladelsen. Herefter afholder staten 75 pct. af kommunernes eller amtskommunernes udgifter.«.

Stk. 2. Staten afholder udgifter til bistand efter afsnit III og III A i de første 1½ år efter

datoen for opholdstilladelsen. Herefter afholder staten 75 pct. af kommunernes udgifter.

§ 2

I den sociale styrelseslov, jf. lovbekendtgørelse nr. 552 af 10. juli 1991, som ændret ved § 2 i lov nr. 501 af 24. juni 1992, affattes § 3 således:

»§ 3. Indenrigsministeren fastsætter regler om vederlæggelse af børn og unge-udvalgenes formand og de øvrige medlemmer, der er valgt af kommunalbestyrelsen, jf. bistandslovens § 126.«.

§ 3. Kommunalbestyrelsen nedsætter et udvalg til forvaltning af opgaverne efter afsnit VIII i lov om social bistand.

Stk. 2. Udvalget består af 5 eller 7 medlemmer, der vælges af kommunalbestyrelsen blandt dens medlemmer. Samtidig vælges for hvert medlem en stedfortræder ligeledes blandt kommunalbestyrelsens medlemmer. Stedfortræderen kan indkaldes til at give møde ved medlemmets forfald.

Stk. 3. I øvrigt finder bestemmelserne i kapitel III om udvalg m.v. i lov om kommunernes styrelse tilsvarende anvendelse på udvalget, medmindre andet fremgår af bistandslovens afsnit VIII.

Stk. 4. Socialministeren kan godkende en særlig ordning for magistratskommuner med hensyn til udvalgets sammensætning og funktion.